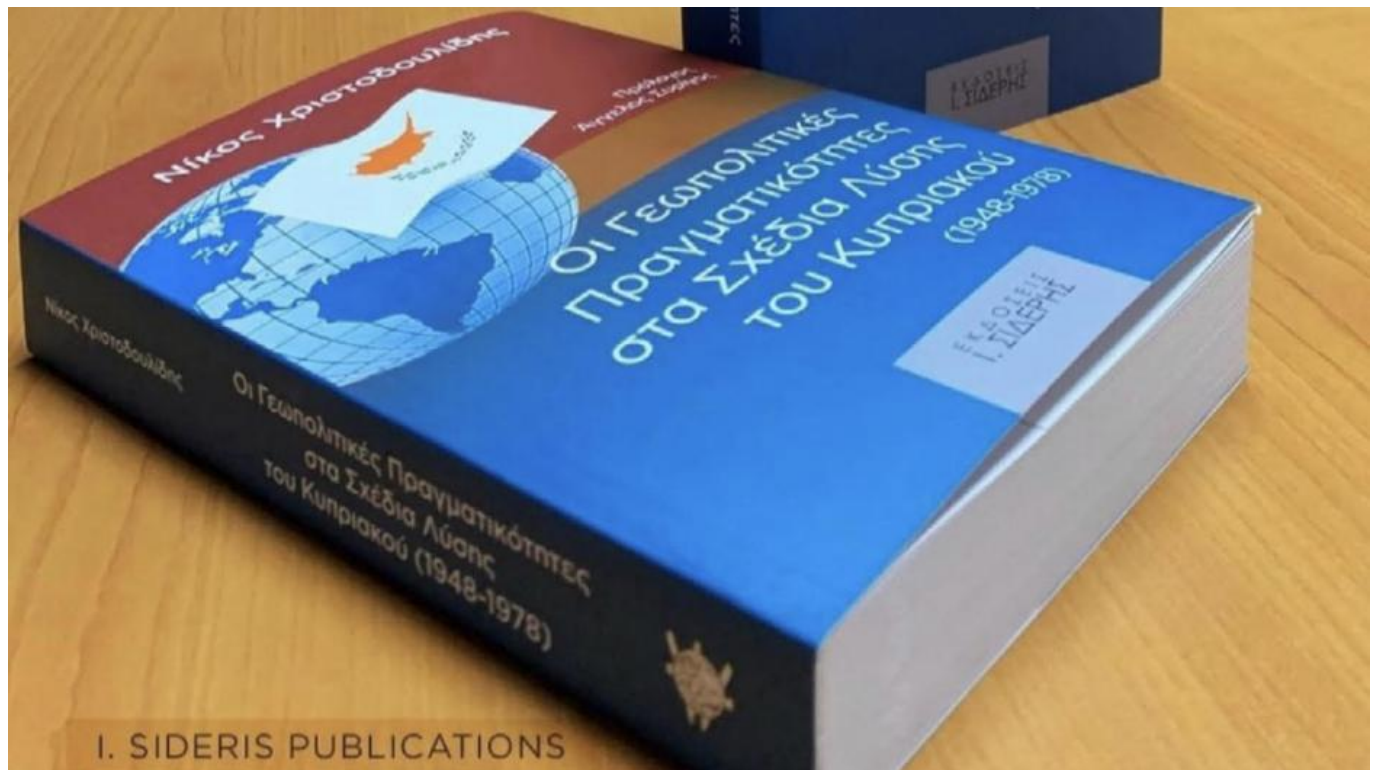

Παρέμβαση Προκόπη Παυλόπουλου στην παρουσίαση του βιβλίου του Νίκου Χριστοδουλίδη για το Κυπριακό

/ [Γνώμες](#)

Σημεία της παρέμβασης του τέως Προέδρου της Δημοκρατίας και Επίτιμου Καθηγητή της Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Προκοπίου Παυλοπούλου κατά την παρουσίαση της 2ης έκδοσης του βιβλίου του τέως Υπουργού Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Νίκου Χριστοδουλίδη, με τίτλο «Οι Γεωπολιτικές πραγματικότητες στα Σχέδια Λύσης του Κυπριακού (1948-1978)»

«Η πολεμική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, κατά παράβαση κάθε έννοιας της Διεθνούς Νομιμότητας, προσβάλλει ευθέως και προκλητικώς τόσο τους θεμελιώδεις κανόνες του Διεθνούς Δικαίου όσο και τις θεμελιώδεις αρχές του Ανθρωπισμού, της Δημοκρατίας και εν τέλει αυτού τούτου του Πολιτισμού μας. **Μετά το πέρας του πολέμου Ελλάδα και Κύπρος οφείλουν να θέσουν την Διεθνή Κοινότητα, την Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO προ των ευθυνών**

τους και για την αντίστοιχη συμπεριφορά της Τουρκίας, το 1974, καθώς και για την ως σήμερα κατοχή μεγάλου μέρους του εδάφους της Μαρτυρικής Κύπρου, γεγονότα που προσβάλλουν βαναύσως το Διεθνές και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο.

Μιλώντας κατά την εκδήλωση για την 2η έκδοση του βιβλίου του τέως Υπουργού Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Νίκου Χριστοδουλίδη, με τίτλο «Οι Γεωπολιτικές πραγματικότητες στα Σχέδια Λύσης του Κυπριακού (1948-1978)», ο τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας και Επίτιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Προκόπιος Παυλόπουλος επισήμανε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Έχοντας προσωπική αντίληψη, λόγω της στενής συνεργασίας μας κατά την διάρκεια της θητείας μου ως Προέδρου της Δημοκρατίας, για την άσκηση των καθηκόντων του κ. Νίκου Χριστοδουλίδη ως Υπουργού Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας, οφείλω ν' αναγνωρίσω, ν' αναδείξω και να εξάρω την πολύτιμη συμβολή του – φυσικά υπό τις οδηγίες του Προέδρου κ. Νίκου Αναστασιάδη – ιδίως σε ό,τι αφορά το Κυπριακό Ζήτημα.

I. Ειδικότερα, ο κ. Νίκος Χριστοδουλίδης, σε αγαστή συνεργασία με τους Έλληνες ομολόγους του και ιδίως με τον κ. Νίκο Δένδια, εργάσθηκε άοκνως προκειμένου να καταφανεί ότι το Κυπριακό Ζήτημα κατ' ουδένα τρόπο αποτελεί διμερή υπόθεση, όπως ματαίως επιχειρεί να υποστηρίξει η αμετανόητη Τουρκία.

A. Το Κυπριακό Ζήτημα είναι Διεθνές και Ευρωπαϊκό Ζήτημα, πολλώ μάλλον όταν η Κυπριακή Δημοκρατία συνιστά πλήρες Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του σκληρού πυρήνα της, της Ευρωζώνης. Στο πλαίσιο αυτό ο κ. Νίκος Χριστοδουλίδης υποστήριξε, με συνέπεια και αποτελεσματικότητα, σε όλα τα Fora, Διεθνή και Ευρωπαϊκά, ότι το Κυπριακό Ζήτημα μπορεί και πρέπει να λυθεί, το ταχύτερο δυνατό – αφού η ανοχή της τουρκικής κατοχής στην Κύπρο προσβάλλει βαναύσως την Διεθνή και την Ευρωπαϊκή Νομιμότητα – μόνο με πλήρη τήρηση του Διεθνούς και του Ευρωπαϊκού Δικαίου.

B. Άρα η λύση του Κυπριακού Ζητήματος πρέπει, τουλάχιστον, να εξασφαλίζει στην Κυπριακή Δημοκρατία ομοσπονδιακή δομή – και όχι συνομοσπονδιακή, που είναι πλήρως ασυμβίβαστη με την ιδιότητα Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης – υπό τις αυτονόητες εγγυήσεις της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας, με μια διεθνή νομική προσωπικότητα, μια και ενιαία ιθαγένεια καθώς και πλήρη άσκηση Κυριαρχίας και Κυριαρχικών Δικαιωμάτων. Άρα δίχως στρατεύματα κατοχής και αναχρονιστικές εγγυήσεις τρίτων. Και δεν πρέπει να υποτιμάται το γεγονός ότι, ιδίως υπό την σημερινή συγκυρία, ο όρος «εγγυήσεις τρίτων», που

δεν νοούνται για την Κυπριακή Δημοκρατία, αφορά όχι μόνο την Τουρκία αλλά και κάθε άλλο κράτος, το οποίο δεν αποτελεί πλέον μέρος της Ευρωπαϊκής μας Οικογένειας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

II. Τα όσα εκτέθηκαν προηγουμένως καθίστανται εξαιρετικά επίκαιρα και κρίσιμα κατά την τρέχουσα δεινή διεθνή συγκυρία, όταν η Διεθνής Κοινότητα – στην ουσία η Ανθρωπότητα – βιώνει την φρίκη της πολεμικής εισβολής της Ρωσίας εις βάρος της Ουκρανίας, κατά παράβαση κάθε έννοιας της Διεθνούς Νομιμότητας.

A. Η εισβολή της Ρωσίας προσβάλλει, ευθέως και προκλητικώς, όχι μόνο τους θεμελιώδεις κανόνες του Διεθνούς Δικαίου αλλά και τις θεμελιώδεις αρχές του Ανθρωπισμού, της Δημοκρατίας και, εν τέλει, αυτού τούτου του Πολιτισμού μας. Ο πόλεμος αυτός πρέπει να τελειώσει εδώ και τώρα. Επιπλέον, και μόνο το γεγονός ότι η Διεθνής Κοινότητα δεν κατάφερε να εμποδίσει την Ρωσία να επιχειρήσει αυτή την απάνθρωπη και παράνομη πολεμική εισβολή στην Ουκρανία αποτελεί, από μόνο του, βαρύτατο πλήγμα για το παρόν και το μέλλον της Ειρήνης, σε πλανητικό επίπεδο.

B. Στο σημείο αυτό έχω χρέος να τονίσω και τ' ακόλουθα: Ελλάδα και Κύπρος – αντίθετα από την Τουρκία – συμπαράστανται, συμπαρίστανται και θα συνεχίσουν να συμπαρίστανται, ειλικρινώς και ποικιλοτρόπως ιδίως στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον δοκιμαζόμενο Λαό της Ουκρανίας. Αμέσως όμως μόλις τελειώσει ο αδιανόητος αυτός πόλεμος και οι υπαίτιοι εισβολείς πληρώσουν το βαρύ τίμημα του εγκλήματός τους πρέπει να συναγάγουμε, τόσο σ' επίπεδο Διεθνούς Κοινότητας όσο και σ' επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, τ' αναγκαία διδακτικά συμπεράσματα και για τα αίτιά του και για τις επιπτώσεις του. Υπ' αυτό το πνεύμα και ως συνεπείς υπέρμαχοι της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας, Ελλάδα και Κύπρος – κατ' ουσία δε ο Ελληνισμός, στο σύνολό του – πρέπει να καταδείξουν στην Διεθνή Κοινότητα και πρωτίστως στην Ευρωπαϊκή Ένωση πόσο μεγάλες είναι οι ευθύνες τους διότι ανέχθηκαν και ανέχονται, για τόσες δεκαετίες, τις επιπτώσεις και τα τετελεσμένα της βάρβαρης τουρκικής εισβολής και κατοχής στην Μαρτυρική Κύπρο. Της πρώτης τέτοιας ωμής καταπάτησης της Εδαφικής Ακεραιότητας και της Κυριαρχίας Κράτους-Μέλους της Διεθνούς Κοινότητας μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μιας εισβολής που στοίχισε την ζωή δεκάδων χιλιάδων αθώων θυμάτων, πολλών από τα οποία η τύχη αγνοείται ακόμη και σήμερα.

Γ. Ελλάδα και Κύπρος, λοιπόν, πρέπει να θέσουν την Διεθνή Κοινότητα και πρωτίστως την Ευρωπαϊκή Ένωση προ των ευθυνών τους επισημαίνοντας χωρίς περιστροφές, υποχωρήσεις και υπαναχωρήσεις πως όπως όλοι στεκόμαστε σήμερα στο πλευρό της Ουκρανίας, καταδικάζοντας απερίφραστα το πολεμικό έγκλημα

της Ρωσίας, στην ίδια γραμμή υπεράσπισης της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας πρέπει να καταδικασθεί, απεριφράστως και εμπράκτως, και η συνεχιζόμενη εγκληματική τακτική της Τουρκίας εις βάρος της Μαρτυρικής Κύπρου. Διότι η επιλεκτική εφαρμογή της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας οδηγεί, μοιραίως, στην ουσιαστική αναίρεσή τους. Και ας αναλογισθούμε και το εξής: Αν συνεχίσουμε ν' ανεχόμαστε την τουρκική εγκληματικότητα εις βάρος της Κύπρου δημιουργείται ένα εξαιρετικά επικίνδυνο προηγούμενο διεθνώς, ώστε και άλλοι ν' ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Η ρωσική πολεμική εισβολή στην Ουκρανία μας το τεκμηριώνει μ' ενάργεια.

Τέλος, είναι αδιανόητο η Διεθνής Κοινότητα, το NATO και η Ευρωπαϊκή Ένωση' ανέχονται σήμερα την Τουρκία, που εγκληματεί κατ' εξακολούθηση εις βάρος της Κύπρου, και να τηρεί στάση «επιτήδειου ουδέτερου» μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας και να διεκδικεί δήθεν «μεσολαβητικό ρόλο» «ειρηνοποιού»! Το επαναλαμβάνω, για μιαν ακόμη φορά: Η τήρηση του Διεθνούς και του Ευρωπαϊκού Δικαίου απαιτούν συνέπεια και δεν μπορεί να εξαρτώνται από τις θέσεις που υιοθετούν ορισμένοι για την όποιαγεωστρατηγική σημασία της Τουρκίας. Συνακόλουθα, και στην περίπτωση της πολεμικής εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία η στάση της Τουρκίας πρέπει ν' αντιμετωπισθεί από την Διεθνή Κοινότητα, το NATO και την Ευρωπαϊκή Ένωση όπως της αρμόζει: Ο εγκληματίας γυρίζει πίσω, υποκριτής και αμετανόητος, στον τόπο του εγκλήματος. Ελλάδα και Κύπρος, υπό όρους αρραγούς ενότητας και ασυμβίβαστης αποφασιστικότητας, πρέπει να πορευθούν αυτό τον δρόμο υπεράσπισης της Μαρτυρικής Κύπρου, που είναι και δρόμος υπεράσπισης της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Νομιμότητας».